

Есе на тема : „Българското в мен“

България!

Онази малката , но голямата в сърцата ни! Онази, с пъстрите ширести Роженски поляни , легнеш ли в полята ѝ и сякаш забравяш всяко зло, всеки проблем. Топлият полъх, идващ от вятъра , толкова нежен и чист , изпълва тялото и душата ти с тишина и спокойствие. Заспивайки, единствения шум , който чуваш, е песента на птиците , на българските славеи и чучулига. Унасяйки се в съня си, се пренасяш в Казанлък, в долината на българските маслодайни рози, усещаш най-красивия аромат , най-прекрасния парфюм. Български девойки , облечени в носии, грабеци с шепи от българските рози , се шарят пред очите ти. Пътувайки напред в съня си , стигаш и до българското Черноморие , отдалеч чуваш полъха на морето , затичваш се към него с широко отворени ръце , а то те прегръща силно с една такава българска прегръдка! Вечерта на пясъка нестинарки ходят по огън , а хората около тях извиват дълги и весели хора. Тогава разбираш , че по-смел и по-безстрашен от българския народ няма!

След всичко, което си видял , ще искаш да видиш още и още. Вървейки, ще се издигнеш високо в Балкана , ще чуваш изстрел след изстрел, напомнящ всички борби, в които твоите знаменити герои са участвали и са загинали точно там , високо в Балкана.

*„Жив е той, жив е! Там на Балкана,
потънал в кърви лежи и пъшка,
юнак с дълбока на гърди рана,
юнак във младост и в сила мъжка.“*

Това ще бъдат първите стихове, за които ще се сещаш , вървейки напред и нагоре. Бавно и постепенно ще се издигнеш и тогава ще чуеш един специфичен звук , звук различен от останалите , а именно този на българската каба гайда. Звукът ще превземе слуха ти , ще превземе сърцето и душата ти , а всичко наоколо просто ще заглъхне.

Всичко това ще те накара да искаш да останеш завинаги на онази поляна, на която първоначално заспа . Ще ти се иска сънят ти никога да не свършва , защото ще осъзнаеш че по-прекрасен сън не си сънувал. Затова , когато ме попитат какво за мен е България , без да се замислям отговарям , че е сън – един вълшебен, чуден райски сън. Рай, към който се връщам всеки път , независимо дали съм на 2 или на 2000 километра.

В родината ни много велики хора са останали запомнени , останали са завинаги в сърцата ни и именно тези хора са породили българското в нас .Всичко красиво и хубаво , което нося в себе си, е именно българско. Цялата силна и изпепеляваща любов , която притежавам е българска. Волята , характерът , смея да кажа и силният дух , са ми предадени от нашите български герои , които в продължение на дълги години в нашето минало са постъпвали смело и достойно , вярвали са, че един ден, когато България бъде свободна, в нея ще се раждат само истински горди и достойни българчета . Гласът, който притежавам, извира именно оттам, от сърцето на България- Родопите! Израснала съм с много родопски песни , баби и дядовци са ме изучили на традиции и на обичаи. Предали са ми един необикновен български дух , духа на родолюбца! Родолюбка, тачеща всичко свидно и мило в родината си. Почитаща всички онези герои и учеща се именно от техните дела.

Много народи познавам , но един единствен народ е останал в съзнанието ми. Народ , притискан под петвековно робство, но несломим – борел се е всеки ден, за да извоюва своята независимост , сражавал се е, за да изпълни дълга към отечеството си и това е именно българският , единствен и неповторим – най-великият народ!

Не бих могла по друг начин да опиша България и българското в себе си. Знам само , че много преди мен са писали и разказвали за нашия знаменит народ. Всички онези Вазови и Ботеви стихотворения , които аз познавам наизуст, топлят винаги душата ми. Паисиевата „История славянобългарска“ е емблематичен текст , който описва славното минало на българите и също ни доказва , че това е най-великият народ. Всичко в Отечеството ни е създадено по необикновен начин , всичките ни корени са се зародили по могъщ начин.

А аз , аз където и да съм , накъдето и да тръгна...винаги , винаги ще се връщам на онази Роженска поляна , ще заспивам и ще сънувам рай , който винаги ще нося в себе си , рай наречен-**България!**

„Обичам те, мое мило Отечество! Обичам твоите балкани, гори, сипеи, скали и техните бистри и студени извори! Обичам те, мой мили краю! Обичам те от всичката си душа и сърце, ако ти и да си обречен на тежки страдания и неволи! Всичко, щото е останало досега в моята осиротяла душа, добро и свято — всичко е твое!.....“ – Любен Каравелов

Ивана Папардова

IX клас , 16 години

БСУ „Д-р Петър Берон“ – гр Прага